

I ran home because it was raining;
I ran home because you were just a face
(Maybe a reason too)

You came about.
An introduction was made.
The rest was a way to know you without your asking that.
And I knew nothing but the feeling I felt best to toy with
—The one that said you were founded on a reason I couldn't say was mine.

Mine was an idea
You were a face, and other things.
An idea shone. Your face shined enough.
At home I feel the memory, and maybe you, but that isn't it.

It's a thing about people who feel things, whether they do or do not
(whether you do or do not).
I know enough to know you just enough to pretend I do,
And I carry you home with me.
You aren't here of course—a pleasant relief—but the idea of your presence is
practically immaculate.

I want you the most I can. I want to promise you I want you more than that.
It's all I want.
And enough is always enough, often hoping you are here to meet it.

ROUND ROOM

Ἐδραμον οἶκαδε, ἐπεὶ ὕε·

ἔδραμον οἶκαδε, ἐπεὶ σὺ πρόσωπον μόνον ὑπῆρχες
(τάχα που αἰτία τις προσέτι).

Πλησίον παρεγένου.

Ἡμᾶς τις ἀλλήλοις συνέστησε.

Τὰ δὲ λοιπὰ τρόπος τις ἦν ἵνα σοι γνώριμος γένωμαι
σοῦ τοῦτο μὴ ζητοῦντος.

Ἐγνων δ' οὐδὲν εἰ μὴ ὃ ἡσθόμην καὶ οἶον παιδιὰν εἰλόμην
—ἦγγουν τὸ σὲ ἐρεΐδεσθαι ἐπ' αἰτίας ἦν οὐκ ἂν ἐμὴν ὑπολάβοιμι.

Ἡ δ' ἐμὴ ἰδέα τις ἦν.

Σὺ γὰρ ἐμοὶ πρόσωπον καὶ ἄλλα διετέλεις.

Ἰδέα τις ἄφνω ἐξέλαμψεν· τὸ σὸν πρόσωπον ἄλις ἐξέλαμψεν.

Τὴν μνήμην οἴκοι αἰσθάνομαι, καὶ σὲ τάχ' ἂν ἴσως
—ἀλλ' οὐχὶ περὶ τοῦδε ὁ λόγος.

Ἐροῖτ' ἂν τις, δοκῶ, περὶ τῶν δῆθεν πράγματα ἐννοούντων
πότερον ὄντως ταῦτ' ἐννοῖεν ἢ οὐ
(πότερον ὄντως ταῦτ' ἐννοοῖς ἢ οὐ).

Οἶδα, οἶομαι, ἱκανὰ τοῦ σὲ εἰδέναι,
μᾶλλον δ' ἱκανὰ τοῦ προσποιεῖσθαι σε εἰδέναι,
σὲ δὲ μετ' ἐμοῦ οἶκαδε φέρω.

Οὐ δὴ ἐνταῦθ' εἶ—ὃ ἡδέως κουφίσειεν ἄν—,
ἀλλ' ἢ τῆς σῆς παρουσίας ἰδέα σχεδόν που ἄμωμος.

Σὲ οὖν ποθῶ πόθῳ ὀλοκαρδίῳ,
ἀλλ' ὑπισχνεῖσθαι βούλομαι ποθεῖν σε ἔτι πλεῖον.
Τοῦτο δέ ἐστι οὐ μόνου ἐφίεμαι.
Τὸ δ' 'ἱκανῶς' ἀείποτε ἱκανόν ἐστι
τῷ γε θαμὰ ἐλπίζοντι ἐνθάδε σὲ παρεῖναι εἰς τὸ ἀπαντῆσαι τούτῳ.

Ἐτρεξα σπίτι, γιατί έβρεχε·

έτρεξα σπίτι, γιατί εσύ ήσουν μόνο ένα πρόσωπο
(κι ίσως, ακόμη, μια αιτία).

Ἦρθες κοντά.

Κάποιος μας σύστησε.

Τα υπόλοιπα ήταν ένας τρόπος να σου γίνω γνωστός
χωρίς εσύ να το ζητήσεις.

Δεν γνώριζα τίποτα, παρὰ μόνο αυτό που αισθανόμουν, αυτό με το
οποῖο παιχνίδισα.

—πως, δηλαδή, βασίζεσαι σε μια αιτία όχι δική μου.

Ἡ δική μου ήταν μια ἰδέα.

Εσύ ήσουν για μένα ένα πρόσωπο, κι ἄλλα πράγματα.

Ξαφνικά ἐλάμψε μια ἰδέα· το πρόσωπό σου ἐλάμψε πληθωρικά.

Στο σπίτι αἰσθάνομαι τὴ μνήμη, κι ἴσως και σένα
—ὅμως δεν εἶναι αυτός ο λόγος.

Συμβαίνει, νομίζω, εκείνοι που αντιλαμβάνονται πράγματα
να τα αντιλαμβάνονται πραγματικά ἢ όχι
(να τα αντιλαμβάνεσαι πραγματικά ἢ όχι).

Ξέρω αρκετά, ὥστε να σε γνωρίζω,
γνωρίζω αρκετά, για να προσποιηθῶ πως σε ξέρω,
και σε φέρνω μαζί μου σπίτι.

Δεν εἶσαι ἐδῶ—γλυκιά ανακούφιση—
ἀλλὰ ἡ ἰδέα τῆς παρουσίας σου εἶναι σχεδόν ἀσπιλη.

Σε ποθῶ με ὅλη μου τὴν καρδιά,
ἀλλὰ υπόσχομαι πως σε επιθυμῶ ἀκόμη παραπάνω.
Αὐτό εἶναι τὸ μόνο που επιθυμῶ.
Και τὸ αρκετά εἶναι πάντα αρκετό
ἐλπίζοντας συχνά πως εἶσαι ἐδῶ για να το συναντήσεις.

I ran home because it was raining;
I ran home because you were just a face
(and maybe, also, a cause).

You came close.
Someone introduced us.
The rest was just a way for you to know me
Without asking it.
I knew nothing, just what I felt, just what I toyed with
—that is: you are not based on a cause that's mine.

Mine was an idea.
You were a face to me, and other things, too.
Suddenly an idea shone; your face shone, exuberant.
At home, I feel memory, maybe you, too
—but that's not the reason.

It so happens, I think, that people who grasp things
either grasp them or not
(you either grasp them or not).

I know enough, so that I know you,
enough to know I can pretend to know you,
And I bring you home with me.

You are not here—sweet relief—
But the idea of your presence is practically immaculate.

I crave you with all my heart,
But I promise I crave you more than that.
It's all I yearn for.
And enough is always enough
Hoping you are here to meet it.

Every morning here I wake,
Much the same as yesterday,
Held by bitter thirst to slake
Or synchronized in state of play.
The morning grips my eyes and bowels,
Takes my hand, leads my gait,
Mocking when my humor's foul,
Or humoring as happy fate.

Another line of motion sent,
Through hour, topic, and possession,
As indistinct as evident,
Soliciting all fine impression
To show in unseen resolution
Along the spinal arc of day;
If effortless in execution,
Assuring me I've won the way.
From waking's net to evening's last,
It shadows me and never speaks,
Except as very youngest past
That nearly is my own to keep.

When night assumes its very cause,
I'm wrapped inside its spotless gauze;
Dreams take hold their solar rein,
Rushing through nocturnal vein,
Designing worlds not of the clock,
Much lusher than the paradox:
The story other, real life,
Dense in joys, disquiet, and strife

That then deposit me at sudden thought,
Abandoned on my resting spot,
Again the tenant of my this,
My me, my I, all else dismissed.
Every morning here I wake,
Much the same as yesterday.

Ἐνταῦθ' ἀφυπνίζομαι πρωΐαν καθ' ἐκάστην
σχεδὸν που ὡς ἔχθες ὁ αὐτὸς
πικρὴ δίσψη ἀλοὺς ἐγὼ κορεστικῶς
ἢ ἔμαυτον οἶονεῖ ἐπὶ συνθήκαις παιδιᾶς παρασκευάσας.
Ἡ οὖν πρωΐα τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν καὶ σπλάγχχνων δραττομένη
ἐμῆς κρατεῖ χειρός, βαδίσματος ἡγείται
λοιδοροῦσα δέ, ἐάν που ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις ἐπὶ τὰ χεῖρω κλίνη,
ἢ ὡς ἀγαθὴ τις μοῖρα εὖ τὸν νοῦν διατιθεμένη.

Ἄλλο δέ τι κινήσεως ἰδοὺ δὴ ἄρτι κύμα
διὰ πάσης ὥρας τε καὶ παντὸς χρήματος
ἐν πλήρει σταλὲν κτήσῃ
πρὸς δ' ἅπαντα ἀναφερόμενον, ὅμως οὐχὶ ὑπέικον,
ἐρειδόμενόν τε ἐφ' ἐκάστης λεπτῆς ἀποχρώσεως,
ὥστε ἐς τὸ ἀποφαντικῶς ὁμιλεῖν ἐξικνεῖσθαι
ὅλης διαρκούσης τῆς τῆς ἡμέρας σπονδυλῶδους ἀψίδος,
ἀκόπως δὲ καὶ ἀπόνως κατακαΐνον
καὶ λέγον μοι τὸν τρόπον ὡς ἐκέρδανα
ἐκ τῆς τῆς ἀφυπνίσεως ἄρκυος ἄχρι ἐσπερίου τέλους,
αἰεὶ ἐμὲ σκιάζει τε κοῦδέποτε φωνεῖ μοι,
εἰ μὴ ὡς χρόνος νεώτατος, ἅμα παρωχημένος,
ὅς κομιδῇ ἐμός ἐστι καὶ μέλλω ἔτι κατέχειν.

Ὅτε ἡ νύξ ἐπανακτᾷ αἰτίαν τὴν ἰδίαν
περιελίσσομαι αὐτῆς τὸ ἄμωμον ἐπίθεμα,
τὰ δ' ὄνειρα αὐθις κέκτῃνται ὅς' εἶχον ἡνία ἡλίου
ὀρμώντα διὰ φλεβὸς νυκτέρου ἀνῆλίου
καὶ κόσμον σχεδιάζοντα ἀνόμοιον παντὶ ὥρολογίῳ
πολλῶ δὲ πλουσιώτερον πάσης παραδοξίας.
Ἡ δ' ἱστορία ἐκείνων ἄλλη τις κάληθῆς βιωτικῇ πορείᾳ,
χαρᾶς ὑπάρχει ἔμπλεως, παλαίσματος καὶ κλόνου,
ἃ με ἐναποτίθενται σκέψει τῇ αἰφνιδίᾳ
καὶ καταλελειμένον ἐν τῷ ἐμῷ ἀναψυχῆς χωρίῳ,
καὶ μισθωτὴν αὖ ἑμαυτοῦ, τοῦ σώματός τε τούτου
τοῦ ἐμοῦ ἐμέ, τοῦ ἐμοῦ ἐγώ, τὰ δ' ἔτερα ἀπολύω,
ἅμα τῇ ἔω ἐγείρομαι ἐν χρόνῳ ἐνθάδ' ὀρθρίῳ
σχεδὸν τι ὡς ἔχθες αὐτὸς καὶ ὅμοιος ὁμοίῳ.

Κάθε μέρα που ξυπνῶ ἐδῶ
Βρίσκω τον εαυτό μου ἀπαράλλαχτο
Μια δίσψα πικρὴ με κρατᾷ κορεσμένο
Ἡ στο παιχνίδι με βρίσκει συντονισμένο.
Το πρωινὸ ἀρπάζει τὰ μάτια καὶ τὰ σπλάγχνα μου
Παίρνει το χέρι μου, οδηγεῖ το βᾶδισμα με πείρα
Με κοροϊδεύει ὅταν δεν ἔχω τὰ κέφια μου
Ἡ με παρηγορεῖ σαν χαρούμενη μοῖρα.

Ἄλλο ἐνα κύμα που στέλνει ἡ κίνηση
Μέσα ἀπὸ ὥρα, θέμα καὶ κτήση
Διακριτό κι ἐντονο σαν συγκίνηση,
Ζητώντας κάθε ἀπόχρωση τῆς κτίσης
Για νὰ ανακύψει μιὰ εἰκόνα καινοφανῆς
Κατὰ μήκος τῆς ἀψίδας τοῦ φωτός·
Ἀν στὴν ἐκτέλεσή σου λείπει κόπος προφανῆς
Τότε μπροστὰ σου θα φανεῖ τοῦ κέρδους ἡ οδός.
Απὸ το πρωινὸ ξύπνημα μέχρι τὸν ἐσπερινὸ ἀχὸ
Ἡ σκιά που με καλύπτει ἀρνεῖται νὰ μιλήσει
Παρά μόνο σαν κάποιον παρελθόν νεανικό
Που τὰ δικά μου χέρια ἔχουν σχεδὸν κρατήσει.

Ὅταν ἡ νύχτα ἀνακαταλαμβάνει στόχο καὶ σκοπὸ
Τυλίγομαι μέσα στὸν ἀψογὸ τῆς ἐπίδεσμο
Τὰ ὄνειρα ἐξουσιάζουν τὰ ἡλιακὰ ἡνία
Περνώντας ἀνάμεσα στὰ νυχτερινὰ τοιχία,
Σχεδιάζοντας λέξεις ξένες στὸν χρόνον το ἀλόγο
Πολύ πιο ἡδονικὲς ἀπὸ κάθε παράλογο·
Μιὰ ἄλλη ἱστορία, γιὰ ἓναν βίο με παλμό
Γεμάτο χαρὲς, ἀνησυχία κι ἀλληλοσπαραγμὸ

Που μετὰ με ἐναποθέτει σὲ ἀξάφνη σκέψη
Εἰγκαταλελειμμένο στὴν ξεκούραστή μου θέση
Ξανὰ ἐνοικος ὅλων αὐτῶν
Του ἐγὼ μου, τοῦ ποῖος εἶμαι, τῶν χαμένων εαυτῶν.
Κάθε μέρα που ξυπνῶ ἐδῶ
Βρίσκω τον εαυτό μου ἀπαράλλαχτο.

Every day that I wake here
I find my same self, known and dear
A bitter thirst holds me hostage
Or unfolds me in a game's distance.
The morning takes my eyes and what is inside
Takes my hand, leads my steps and leaps
Laughs at my joyless pose, no point to fight
Or gives me happy gifts, destiny's heaps.

One more wave sent by motion
Through time, topic and possession
Crystal clear like an emotion,
Reaching for every color of creation
So that an unseen image rises, new
Along the arch of the very light:
If execution's pains remain out of view
Then the winning way is on your stride.
From morning wake to evening scent
The shadow that covers me does not talk
Unless it is about a past that is recent
That my own hands merely hold.

When the night regains purpose and faith
I wrap around its perfect swathe
Dreams control the solar reins
Passing through the darkly reign
Designing meanings that fit no time, no word
Much more hedonic than everything absurd:
Another story, for a life of action
Full of joy, worry and destruction

That then places me in thought and vision
Left alone in a resting position
Once again a tenant of these and else
My me, my who I am, my lost selves.
Every day I wake here
I find my same self, known and dear.

To wrestle with your face again,
That stupid game I'll never win.
Time can indeed be wasted
Over and over

I listen to you
Again you tell me nothing.
I tell myself
I want that face between my hands,
Held in awe and happiness.
Impossibly simple is this small great desire

Trading faces would be to sin.
Holding vigil feels more corrupt.
Shedding light gives nothing—
Light the way, I follow in flight,
Another fantasy immediately forgotten.
But it's not that easy; it never is
Your face will come back

Αὔθις με ἔτι τῷ σῶ προσώπῳ παλαίσαι,
παίγνιον τόδε μωρὸν ὃ οὐ ποτε κερδανῶ.
Καὶ μὴν ὁ χρόνος ἀναλωθεῖη ἂν
αὔθις καὶ αὔθις.

Ἀκούω σου
καὶ ἔτι γε αὖ οὐδέν μοι λέγεις.
Ἐμαυτῷ δὲ λέγω·
τοῦδε τοῦ σοῦ προσώπου ἐν μέσοις χερσὶν
ὀρέγομαι ἔχεσθαι καταπληττόμενός τε καὶ ἀγαλλόμενος,
Ὡς ἀπερινοήτως ἀπλῇ ἢ σμικρᾷ
καὶ ἐν ταύτῳ μεγίστη αὕτη ἐπιθυμία.

Εἰ τὰ πρόσωπα ἀμειβοίμεθα, ἀμπλάκημ' ἂν εἶη.
Τὸ δ' ἐν ἐτοιμότητι ἵστασθαι διεφθορὸς ἂν δόξειε.
Τοῦ δ' αὖ φωτὸς θρυπτομένου οὐδὲν ἐπάνεισιν.
Τὴν ὁδὸν οὖν φώτισον κἀγὼ ἐν πτήσει ἔφομαι,
Φαντασία τις ἄλλη τοῦτο, ἧς παραινίκα ἂν ἐπιλάθοιο.
Οὐ μὴν τοσοῦτον ῥάδιόν ἐστι κοῦδέ ποτ' ἔσται.
Τὸ δὲ σὸν πρόσωπον ἐπανήξει.

Να παλέψω ξανά με το πρόσωπό σου,
τι χαζό αυτό το παιχνίδι που ποτέ δεν θα κερδίσω.
Αλήθεια, ο χρόνος μπορεί ξανά και ξανά
να χαραμιστεί.

Σε ακούω
και πάλι τίποτα δεν μου λες.
Λέω στον εαυτό μου·
θέλω, γεμάτος κατάπληξη και αγαλλίαση,
να έχω το πρόσωπό σου ανάμεσα στα χέρια μου,
Απερίγραπτη είναι αυτή η τόσο μικρή
κι ωστόσο απροσμέτρητη επιθυμία.

Αν ανταλλάσσαμε πρόσωπα θα ήταν αμαρτία.
Το να στεκόμαστε σε ετοιμότητα μοιάζει με διαφθορά.
Τίποτα δεν ανακάμπτει από το φως που θρυμματίζεται.
Φώτισε μου το δρόμο κι εγώ θα ακολουθήσω σε πτήση.
Μια ακόμη φαντασία, που την ξεχνάς αμέσως.
Όμως δεν είναι τόσο εύκολο· ποτέ δεν είναι.
Το πρόσωπό σου θα επιστρέψει.

To wrestle with your face again,
What a stupid game, one I 'll never win.
Time can indeed be wasted
Again and again.

I listen to you
And again you tell me nothing.
I say to myself;
I want to hold your face between my hands,
Hold it in awe and happiness.
Unfathomable is this slight
Yet vast desire.

If we traded faces it would be a sin.
Staying alert seems corrupt.
Nothing comes back from a light that bursts.
Light the way and I will follow in flight,
One more fantasy instantly forgotten.
But it is not that easy; it never is.
Your face will come back.

The lives of flowers
Are engraved in steel—
At the center of the plaza
Is a plaque full of rich language—
Many natural words
In hidden discussion
Of patent histories.

If time is only an idea
We can all find respite
In this round room.
The things that we can call by name
Will be with us as us.
There will always be a tale to tell
Of how life arrived and where it went.

Οἱ τῶν ἀνθέων βίαι
ἐπὶ χάλυβός εἰσι κεχαραγμένοι—
ἐν τῷ τῆς ἀγορᾶς κέντρῳ
πλάξ τις κεῖται πλουσίας γλώττης πλήρης—
πολλαὶ φυσικαὶ λέξεις
κρύβδην ἀλλήλαις διαλεγόμεναι
περὶ ἐπινενοημένων ἱστοριῶν.

Εἰ ὁ χρόνος ἀπλῇ τίς ἐστιν ἰδέα,
ἅπαντες ἀνάπαυλαν εὐρεῖν δυνάμεθα
ἐν τῷ στρογγύλῳ τούτῳ δωματίῳ.
Τὰ ὀνομαστὶ καλούμενα πράγματα
μεθ' ἡμῶν ἔσσονται, «ἡμεῖς».
Ἄεὶ ἔσται μῦθός τις τοῦ ἱστορηθῆναι
περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ ἡ ζωὴ ἀφίκοιτο καὶ ὅποι ἀπίοι.

Οἱ ζωές των λουλουδιῶν
εἶναι χαραγμένες πάνω σε χάλυβα—
στο κέντρο της αγοράς
βρίσκεται μια πλακέτα γεμάτη πλούσια γλώσσα—
πολλές φυσικὲς λέξεις
που μυστικά συνδιαλέγονται
για τις ἐπινοημένες ἱστορίες.

Ἄν ὁ χρόνος εἶναι μια ἀπλὴ ἰδέα
τότε ὅλοι μας θα βρούμε μια ἀνάπαυλα
στο στρογγυλὸ αὐτὸ δωμάτιο.
Τὰ πράγματα που καλούμε ὀνομαστικά
θα βρεθοῦν μαζί μας, θα 'ναι «εμεῖς».
Πάντα θα υπάρχει κάποιος μῦθος να ἐξιστορηθεῖ
για το πῶς ἐφτασε ἐδῶ ἡ ζωὴ καὶ πού πῆγε.

The lives of flowers
Are engraved on steel—
At the center of the market
There is a plaque full of rich language—
Many natural words
That secretly discuss
Invented histories.

If time is a simple idea
Then we will all find rest
In this round room.
The things we call by name
Will be with us, will be «us».
There will always be a tale to tell
About how life arrived and where it went.

My car is ugly, but then I'm ugly too

Ἡ ἐμὴ ἄμαξα οὐκ εὐειδὴς καὶ γὰρ ὁμοίως

Το αμάξι μου δεν είναι όμορφο κι εγώ παρομοίως

My car is not pretty, and the same goes for me

When in love, everything mute is a pendant to the feeling

I remember a woman who made me appeal to a nature I wished I had
And it's easy for me to now know that I did have it
Though it wasn't natural for it to bring her here

I once dreamed a dream that made sense forever
It felt of the very present
I believe in that dream and laugh at it only in joy, joy having never looked
so frail and forgiving

Love lost in time, the heart has memorized

Εἰ ἐρᾶς, πᾶν βωβὸν πάθους ἐστὶ κόσμημα.

Γυναικὸς μιμνήσκομαι ἥτις μ' ἐς τοῦτ' ἤγαγε,
ὥστε ἐπικαλεῖσθαι ἀνθρωπικὸν χαρακτήρα ὃν ἡὺχόμην ἔχειν.
Νῦν δέ μοι ῥᾶδιον ἐπίστασθαι τοιοῦτος ἤδη πεφυκέναι,
καίτοι οὐκ ἂν εἰκὸς εἶη ἢ ἐμὴ φύσις ταύτην ὧδ' ἐνεγκεῖν.

Ὅναρ ποτ' ἐώρακα ἐς αἰὲ πίστιον.

Ἐδόκει δ' ἐπίκαιρον εἶναι.

Τούτῳ οὖν τῷ ὀνείρῳ πάνυ πολὺ πιστεύω
καὶ χαίρων τούτου καταγελῶ· ἡ χαρὰ αὕτη
οὐδεπώποτε τόσον εὐθρυπτος καὶ συγγνώμων ἔοικε.

Ὁ μὲν ἔρως τῷ χρόνῳ ἀπόλωλεν,
ἡ δὲ καρδίᾳ τούτου αἰὲ μέμνηται.

Ὅταν ερωτεύεσαι, κάθε σιωπή είναι κόσμημα του πάθους.

Θυμάμαι μια γυναίκα που με οδήγησε εκεί:
να επικαλεστώ έναν χαρακτήρα πιο ανθρώπινο, που ευχόμεουν να 'χω.
Τώρα γνωρίζω, εύκολα, πως ήδη κατείχα αυτή τη φύση
αν και ήταν αφύσικο για αυτήν να φέρει εκείνη εδώ.

Κάποτε ονειρεύτηκα ένα όνειρο για πάντα πιστευτό.

Ἐδειχνε να συμβαίνει τώρα.

Πιστεύω πολὺ σ' αὐτό το όνειρο
και με χαρά το περιγελῶ· κι η χαρά
ποτέ δεν έμοιαζε τόσο εύθρυπτη και ανεκτική.

Ο έρωτας μεν χάθηκε με το χρόνο,
η δε καρδιά πάντοτε τον θυμάται.

When you fall in love, silence decorates passion.

I remember a woman who led me just there:
To call for a more human nature, one I wish I had.
Now I know, easily, that I already possessed that nature
Though it was unnatural for it to bring her here.

Once I dreamed of an everlasting, fathomable dream.
It seemed it was happening now.
I believe in that dream, a lot,
And I am happy to laugh at it joy
Has never seemed so frail and tolerant.

Love may have been lost in time,
Yet the heart still remembers it.

Touching the tiny pimples on my ass,
I'm everything I ever wanted to be.
I'm the lover and star of my life, skin in light.
I'm the gift of a feeling. I am still the possibility.
I love myself as this moment knows, directly, tranquilly.
If you all could see/be me now, it could be ravishing.

Ἀπτόμενος τῶν ἐπὶ τῆς ἐμῆς πυγῆς φυμάτων
πάντα ὅσα ἂν ἠθέλησα ὑπάρχω.
Τοῦ ἐμοῦ βίου γέγονα ἐραστής τε καὶ ἀστήρ,
τὸ ἐν φωτὶ δέρας.
Συναισθήσεώς τινός εἰμι δῶρον, ἔτι δὲ τὸ ἐνδεχόμενον.

Ἐμαυτὸν αὖ φιλῶ ὥς ἡ τοῦ χρόνου στιγμή
ἐκ τοῦ παραχρῆμα νήφουσα ἐπίσταται.
Εἰ δ' ὑμεῖς ἐμὲ νῦν ὁρᾶν δύναισθε
—εἴτ' τὴν ἐμὴν θέσιν λάβετε—
εἰς ἔκστασιν ἂν ἄγοισθε.

Αγρίζοντας τα μπιμπίκια στα οπίσθιά μου
εἶμαι ὅλα ὅσα πάντα θέλησα να εἶμαι.
Ἐγίνα ο εραστής και το αστέρι της ζωῆς μου,
το δέρμα στο φως.
Εἶμαι το δῶρο ενός συναισθήματος, εἶμαι, ακόμη, η πιθανότητα.

Αγαπῶ τον εαυτό μου, ὅπως το γνωρίζει αυτή
η στιγμή, ἄμεσα, με νηφαλιότητα.
Αν μπορούσατε τώρα να με δείτε
—να λάβετε τη θέση μου—
θα φτάνατε σε ἔκσταση.

Touching the pimples on my rear end
I am all I ever wanted to be.
I became the lover and the star of my life,
The skin in light.
I am the gift of a feeling, I am, still, the possibility.

I love myself, as this moment knows,
Directly, in tranquility.
If you could see me now
—if you could stand in my place—
Ecstasy would overcome you.

My feelings toward you are mine.
I keep them when I feel like it.
Maybe I'll keep you interested and derisive.

There are only a few things I can say about my feelings:
The first is that I sometimes know them to be true
The second is that sometimes my feelings fail
The third is that I know what it's like to feel

I've always cared until I did and I'll never care before, and I wonder how
it is I always care anyway.
*Lock me in conference, ask me in the eye; issue me sweet nothings that
make me wish to die.*

If you take pity, the time will last poorly.
If I take time, the time could grow.
In growth and pity is a pact embracing the ages,
None of which I distribute among.

*It's unlikely that my feelings will come to coalesce. If I dismay to disappear,
may I ease to evanesce.*

Τὰ πάθη τὰ ἐν ἐμοὶ πρὸς σὲ ἐμὰ ἐστὶ.
Ταῦτα συνέχω, ὅτε οὕτως ἐφίεμαι.
Ἵσως τηρήσω σε διαφέρουσιν καὶ σκώπτουσιν.

Μόγις ὀλίγα ἐστὶ ἃ ἂν περὶ τῶν ἐν τῇ καρδίᾳ μου παθῶν δυναίμην
λέγειν:
τούτων τὸ πρῶτον ὥς ἐνίστε γινώσκω ταῦτ' ἀληθῆ εἶναι·
τὸ δεύτερον ὥς ἐνίστε διαμαρτάνουσι·
τὸ δὲ τρίτον ὥς γινώσκω οἷον εἶναι τὸ πάθη ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχειν.

Ἄει ἔμελέ μοι ἕως μοι ἐμέλῃσε κοῦδέποτε πάλιν πρότερον μελήσω,
θαυμάζω δὲ ὅπως εἶη τὸ αἰεὶ μοι παντοίως μέλειν.
κλείσον με ἐν συνεδρείᾳ, ἐπερώτησόν με τοῖν ὀφθαλμοῖν·
διάνειμόν μοι οὐτιδανὰ γλυκέα, ἃ με ποιεῖ ἐπιθυμεῖν θανεῖν.

Ἐὰν οἰκτείρης, ὁ χρόνος ἐνδεῶς διαρκέσει.
Ἐὰν βραδύνω, ὁ χρόνος αὐξηθεῖ ἄν.
Τῇ αὐξήσει καὶ τῷ οἴκτῳ συμβόλαιον συμβάλλεται ἀπάσας ἡλικίας
ἐναγκαλιζόμενον, ὧν οὐδεμιᾶ ἐμαυτὸν διανέμωμαι.

Οὐκ εὖλογον τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ πάθη εἰς τὸ συγκερασθῆναι ποτ' ἐλθεῖν,
ἐὰν αὐτὸς ἐκλείψαι ὀρρωδῇσω, ἐάν με ἐάσω παρελθεῖν.

Τὰ πάθη μου γὰρ σένα εἶναι δικά μου.
Τὰ συγκρατῶ, ὅταν το ἐπιλέγω.
Ἵσως νὰ σε διατηρήσω ενδιαφέρουσα καὶ σκωπτική.

Μόνο λίγα μπορῶ νὰ πω γὰρ τὰ πάθη τῆς καρδιάς μου:
τὸ πρῶτο εἶναι ὅτι γνωρίζω πὼς εἶναι ἐνίστε ἀληθῆ
τὸ δεύτερο εἶναι πὼς ἐνίστε ἀποτυγχάνουν
τὸ τρίτο εἶναι πὼς γνωρίζω τι θὰ πει καρδιά γεμάτη πάθος.

Πάντα νοιάζομαι μέχρι ποῦ νοιάστηκα καὶ ποτέ δὲν θὰ νοιαστώ
ξανά γὰρ πρὶν, καὶ ἀναρωτιέμαι πὼς πάντα γίνεται καὶ νοιάζομαι.
Καθῆλωσέ με σὲ συνομιλία, ρώτα με βλέμματος πυγμῇ
Μοίρασέ μοι γλυκὰ τίποτα, ποῦ με κάνουν νὰ ἐπιθυμῶ θανῆ.

Ἀν οἰκτίρεις, ὁ χρόνος θὰ διαρκέσει λίγο.
Ἐὰν ἐπιβραδύνω, ὁ χρόνος θὰ αὐξηθεῖ.
Ἡ αὐξηση καὶ ὁ οἴκτος συνάπτουν μιὰ συμφωνία ποῦ ἀγκαλιάζει
ὅλες τὶς ἡλικίες, σὲ καμία ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲν διανέμωμαι.

Εἶναι ἀπίθανο τὰ πάθη μου κάποτε νὰ συγκεραστοῦν
Ἀν δὲν ἐξαφανιστῶ ἀποκαρδιωμένος, ὅσα εἶμαι ἴσως ἐκμηδενιστοῦν.

My passion for you is mine.
I contain it, when I choose to do so.
Maybe I 'll keep you interesting and sarcastic.

There isn't much I can say for my heart's passion:
The first thing is that it is sometimes true
The second is that it sometimes fails
The third thing is I know when a heart is passionate.

I have always cared, until I cared and I will never care for before again,
And I wonder how it is I always care.
Arrest me in conversation, while you look me in the eye
Give me sweet nothingness, that makes me want to die.

If you take pity, time will not last.
If I slow down, time will expand.
Expansion and pity make a deal that embraces
All ages, none of which I distribute myself to.

It is unlikely that my passion variations will someday be one
If I don't vanish half-hearted, all I am may become none

This field is too long; I'm unable to augur.
Insects are on me and perhaps they're not.
Blue plastic in shadow.
Something like a canopy and a copse.
Steel has been invented.

The things I choose not to mention.
Interminable grasses; my sock at my waist.
A congress of rocks.
The eyes like to be pleased.
Church bells claim noon.

The sun's gauze becomes the clouds.
Inventory on the roadside.
The breezes try to talk to me; I try to not confer.
What's required of me?
My hair in the fields.

The crops are obstinate.
Tense care in the air.
To be at ease in the provinces.
The abandoned shed must tell a story.
Sometimes the breeze makes you.

The clouds have cleared the sun again.
A window in the distance despoils the calm.
The bird will certainly always ignore me.
The blood spilled by Rome.
Lives. Burning flesh. Empyrean.

To be at ease in the provinces.
The requirements
The sun pushes through again.
The rock looked like rare tuna, but I can't locate it now.
A family lived in the house I sleep in.

Later, evening; then night. (And their other captive light.)

Ὅ λειμὼν οὗτος πάνυ μακρὸς δοκεῖ μοι πάντως εἶναι.
Ἐμοὶ δὲ οἰωνοσκοπεῖν οὐ δυνατόν, οὐ φέρω.
Ἐντομα ἴστανται ἐπ' ἔμοῦ, οὐκ οἶδα δ' εἰ οὐκ εἶεν.
Υἷλη ὑπὸ σκιὰν τελεῖ ἐν κυανεῖ ἀποχρώσει.
Ἔστι τι οἶον θόλος καὶ λόχμη.
Τὸν σίδηρον πυνθάνομαί τινά ποτ' εὐρηκέναι.

Πραγμάτων ὅσ' ἐπείλεγμαι μὴ ταῦτα μνημονεύειν.
Ἀτελεύτητος χλόη· τὸ ἐμὸν περισφύριον ἐπὶ τῆς ὀσφύρος.
Βράχων ἰδοῦ συναγωγή.
Οἱ δ' ὀφθαλμοί γε χαίρουσι τὰ ἥδοντα ὀρώντες.
Ναῶν κωδῶνων ἄκουσμα ἀγγέλλει τὴν ἐσπέραν.

Τὰ νέφη φιλοῦσι γίνεσθαι ἐπίθεμα ἡλίου.
Κατάλογος ἐπὶ τοῦ τῆς ὁδοῦ κρασπέδου.
Αἱ αὖραι δὲ πειρῶνταί μοι εὐθέως προσλαλῆσαι.
Εγὼ δὲ πάντα πράττω τοῦ μὴ ἐν τούτοις ἐμπλακῆναι.
Τί μέντοι παρ' ἔμοῦ καὶ πάλιν ἀπαιτεῖται;
Ἡ κόμη ἢ ἐμὴ ἐστὶν ἐν μέσοις τοῖς λειμῶσιν.

Τὸ δὲ λήιον ἐστὶ πεισματικόν.
Φροντὶς τεταμένη ἐν τῷ ἄερι.
Αὐλὴ δέ τις ἐπίστεγος καὶ καταλελειμμένη
ἱστορήμά τι δεῖν δοκεῖ καλῶς διεξιέναι.
Δεῖ εἶναί με εὐχερῇ, εἰ ζῶ ἐν ἀγροικίᾳ.
Ἔστιν δ' ὅτε αὖρα τις καλῶς σε διαθέτει.

Τὸν ἥλιον αὖθις εἰς τὸ φῶς φανεῖν τὰ νέφη ἐῷσι.
Θυρεὶς μακρὰν ἀπέχουσα σκυλεύει τὴν γαλήνην.
Τὸ δὲ πτηνὸν ἀεὶ δήπου ἐμὲ λαθόντ' ἑάσει.
Αἷμα πολὺ ὃ κέχυται παρὰ τῆς Πώμης πάλαι.
Ζωαί. Ἐκκαιομένη σάρξ. Δόμος δ' οὐραניῶνων.

Δεῖ εἶναί με εὐχερῇ, εἰ ζῶ ἐν ἀγροικίᾳ.
Αἱ μέντοι ἀπαιτήσεις, ἅς αὖθις προωθεῖ ὁ ἄνεμος.
Ὁ βράχος θύννῳ ἔοικε ἀλλ' ὅμως ἡμιόπτῳ,
τοῦτον δ' ἐγὼ οὐ δύναμαι εὐρεῖν ὅποι ἄρ' εἴη.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ οὗ ἐγὼ φιλῶ ἔτι καθεύδειν
τὸν βίον πάλαι ἐβίωσαν γονεῖς μετὰ τῶν τέκνων.

Ὅψιαιτέρον, ἐσπέρας· εἴτα νυκτός. (Τὸ δὲ ἄλλον αὐτῶν αἰχμάλωτον
φῶς.)

Ο λειμώνας αὐτός δείχνει ατελείωτος.
Δεν εἶμαι ικανός να διαβάσω τους οἰωνούς.
Πάνω μου στέκονται ἔντομα, ἴσως καὶ ὄχι.
Ὑλῃ, κυανῆς ἀπόχρωσης, βρίσκεται στὴ σκιά.
Κάτι σαν θόλος καὶ λόχμη.
Μαθαίνω πῶς εφευρέθηκε ὁ σίδηρος.

Τὰ πράγματα που ἐπιλέγω να μην μνημονεύω.
Χλόη ατελεύτητη· ἡ κάλτσα μου στὴ μέση μου.
Να ἡ συναγωγή των βράχων.
Οἱ οφθαλμοὶ χαίρονται να εὐαρεστούνται .
Καμπάνες ναῶν ηχοῦν, ἀναγγέλλουν τὴν ἐσπέρα.

Τὰ νέφη ἀγαποῦν να γίνονται ἐπίθεμα ἡλίου.
Κατάλογος πάνω στο κράσπεδο τοῦ δρόμου.
Οἱ αὖρες ἀποπειρώνται να μου μιλήσουν εὐθέως.
Εγὼ κάνω τὰ πάντα για να μην ἐμπλακώ.
Τι ἀπαιτεῖται ἀπὸ ἐμένα;
Ἡ κόμη μου κυματίζει μέσα στους λειμῶνες.

Οἱ σοδεῖές εἶναι πεισματικές.
Φροντίδα τεταμένη στὸν ἀέρα.
Ἡ σκεπασμένη κι ἐγκαταλελειμμένη αὐλή.
Πρέπει να ἐξιστορήσει κάποια ἱστορία.
Πρέπει να εἶμαι ευχερής, ἀν ζῶ στὴν ἀγροικία.
Κάποτε ἡ αὐρά καλοσυνεύει τὴ διάθεση.

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου φανερώνεται πάλι ἀπὸ τὰ σύννεφα.
Παράθυρο μακρινὸ σκυλεύει τὴ γαλήνη.
Τὸ πτηνὸ πάντα θα με ἀγνοεῖ.
Αἷμα πολὺ χύθηκε ἀπὸ τὴ Ρώμη.
Ζωές. Σάρκα φλεγόμενη. Οὐράνιο στερέωμα.

Πρέπει να εἶμαι ευχερής, ἀν ζῶ στὴν ἀγροικία.
Ἀπαιτήσεις βέβαια
Τις ὁποῖες ὁ ἄνεμος προωθεῖ.
Ὁ βράχος ἐμοιαζε με ὠμὸ τόνο,

Όμως τώρα αδυνατώ να τον εντοπίσω.
Στην οικία που έκλινα να κοιμηθώ
Ζούσαν γονείς με τα παιδιά τους.

Αργότερα εσπέρα· μετά νύχτα· (και το άλλο αιχμάλωτο φως τους).

This meadow looks endless.
I am in no position to decode the signs.
Insects stand on me, or maybe not.
Blue matter standing in the shadow.
Something like a dome or coppice.
I hear steel has been invented.

The things I choose not to recall.
Endless grass; my sock on my waist.
Here is the assembly of rocks.
The eyes rejoice in pleasure.
Temple bells chime, announcing the night.

The clouds love to fold around the sun.
Catalogue on the roadside.
The breeze attempts to talk to me directly.
I do everything not to engage.
What is asked from me?
My hair waves in the meadows.

The crops are obstinate.
Tense care in the air.
The covered and forsaken yard
Must chronicle a story.
I must be facile, if living in the country.
Sometimes the breeze clears up the disposition.

The clouds once again reveal the sun's light.
A far away window torments peace.
The bird will always ignore me.
Endless blood was spilled by Rome.
Lives. Flesh burning. Empyrean.

I must be facile, if living in the country.
Demands, of course,
Pushed forward by the wind.
The rock looked like raw tuna

But it is now impossible to detect it.
At the house where I layed to sleep
Lived parents with their children.

Later dawn- later night (and all their light that's captive.)

4AU

You hurt my feelings
And I'm listening to your song wondering who is listening
I wish it were you, whoever you are.

Your eyes stare at me as they stare at all who want to look at you,
An inspiration however I fall for you

You love yourself in that way some people do.
My self your wasted and taken.
No fooling around.

It's clear I don't want you here. I want you here instead.
Your eyes defunct with lies. Your lies so true and thoughtful (and thoughtful)
and into the wind's ledger you quote.

My lies, my eyes, and my desire. Your presentation.
The fault lies not in our stars but in ourselves.
It's me after all. And anything I see isn't much to be you.

Is it much to be you? That great and perfect magic?
If our hand ever touches, can I keep all this? Can I keep you? Can I know?
Oh, did I tell you my heart still hurts? Do you think it's your fault?

I want to hit play again, to watch and fall away.

Τέτρωκας ὅς' ἐν θυμῷ ἄχνυμαι.

Τοῦ δὲ σοῦ ἄσματος ἀκούω διαπορῶν τίς ἄρ' εἶη ὁ τούτου ἀκούων.
Σὲ εἶναι εὐχοίμην ἂν, ἥτις δὴ ποτε κἂν ᾤ.

Οἱ σοὶ ὀφθαλμοὶ ὀρώσι με,
ὥς ὀρώσι πάντα βουλόμενον ἰδεῖν σε.
Ἐξ ἐπιπνοίας δέ τιнос σοῦ ἔραμαι.

Σὺ δὲ σεαυτὴν φιλεῖς ὥς τρόπῳ τινὲς τοῦτο πράττουσιν.
Ἐμὲ δὲ νομίζω τοιοῦτον οἷα σὺ ἀπολωλυῖα τε καὶ εἰλημμένη.
Οὐδὲν ἐρωτοπαίγιον ἐν τοῖς πέριξ.

Σὲ δὲ ἐνταῦθ' ἔχειν εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἐθέλω.
Ἄντ' τούτου σὲ αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ποθῶ.
Οἱ σοὶ ὀφθαλμοὶ ψεύδεσιν ἀπρακτοῦσι·
τὰ δὲ σὰ ψεύδη ὥς ἀληθῆ καὶ σκέψεως ἔμπλεα (ἧ μὴν σκέψεως
ἔμπλεα),
καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς τοῦ ἀνέμου λογιστικοῖς βίβλους ἅς παρατίθεις.

᾽Ω ἐμὰ ὄμματα! ᾽Ω ἐμὰ ὄμματα καὶ πόθοι ἐμοί! ᾽Ω τῆς σῆς ὄψεως!
Οὐ δῆτα οἱ ἀστέρες πταίουσι, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοί.
Πάντως ἐγὼ ἐκεῖνός εἰμι, ἅπαντα δ' ὅσα ὀρῶ ὀλίγα ὥστ' εἶναι σέ.

Ἦ ἄραγ' ἱκανὰ τοῦ εἶναί σε; Ἦ μεγάλη ἐκεῖνη καὶ τελεία μαγεία!
Εἰ δέ ποτε αἱ χεῖρες ἡμῶν ἄπτοντο ἀλλήλων,
ἄρα δυναίμην ἂν ἅπαντα ταῦτα κρατῆσαι;
Δυναίμην ἂν σε κρατῆσαι; Δυναίμην ἂν τοῦτ' εἰδέναι;
Εὔρηκά σοι, ὦ μοι, τὴν ἐμὴν καρδίαν ἔτ' ὀδυνᾶσθαι;
Ἦ δοκεῖς σὺ πταίνειν;

Βούλομαι παίζειν πάλιν, σκοπεῖσθαι καὶ καταπίπτειν.

Πλήγωσες, με θλίψη, τὴν ψυχὴ μου.
Ακούω το τραγούδι σου καὶ αναρωτιέμαι ποῖος ἄλλος το ἀκούει.
Εύχομαι νὰ εἶσαι ἐσύ, ὅποια κι ἂν εἶναι αὐτή.

Τὰ μάτια σου με κοιτάνε,
ὅπως κοιτάνε τὸν κάθε ἓνα που θέλει νὰ σε δεῖ.
Με ἓνα φύσημα, φλογερά σ' ἐπιθυμῶ.

Εσύ αγαπᾶς τὸν εαυτό σου, ὅπως κάνουν κάποιοι ἄνθρωποι.
Εγὼ αντιλαμβάνομαι τὸν εαυτό μου ἐτσι, ἐσύ, χαμένη καὶ κατειλημμένη.
Κανένα ἐρωτικό παιχνίδι γύρω σου.

Εἶναι καθαρὸ πὼς δὲν σε θέλω ἐδῶ.
Ἀντ' αὐτοῦ θέλω ἐσένα, αὐτὴ καθ' αὐτή.
Τὰ μάτια σου μένουν ἀπρακτα καὶ ψευδῆ·
τὰ ψεύδη σου τόσο ἀληθινὰ καὶ προνοητικά (καὶ προνοητικά),
καὶ ομιλεῖς μέσα στα λογιστικά βιβλία τοῦ ἀνέμου.

Μάτια δικὰ μου! Μάτια δικὰ μου καὶ πόθοι μου! Ω, ἡ ἐμφάνισή σου!
Δὲν εἶναι τὰ ἀστέρια που φταίνει, ἀλλὰ ἐμεῖς.
Πάντως ἐκεῖνος εἰμ' ἐγώ, κι ὅσα τὰ μάτια μου βλέπουν εἶναι λίγα γιὰ
νὰ ἀποτελοῦν ἐσένα.

Εἶναι πολὺ νὰ εἶσαι ἐσύ; Εκείνη ἡ μεγάλη καὶ τέλεια μαγεία!
Ἀν κάποτε τὰ χέρια μας ἀγγιχτοῦν
θα καταφέρουμε ἄραγε νὰ κρατήσουμε ὅλα αὐτά;
Θα καταφέρω νὰ σε κρατήσω; Θα καταφέρω νὰ σε δω;
Σου ἔχω πει, πὼς ἡ καρδιά μου ἀκόμη πονάει;
Ἦ νομίζεις πὼς φταις ἐσύ;

Σκοπεύω νὰ παίξω πάλι, νὰ κοιτάξω καὶ νὰ συντριφτώ.

You hurt my heart, in sorrow.
I listen to your song and I wonder who else listens.
I hope it is you, whoever you are.

Your eyes look at me,
As they gaze upon every man who craves you.
Just a breeze, and I crave you avidly.

You love yourself, the way some people do.
I consider myself as such, you are lost and taken.
No love games around you.

It's clear I do not want you here.
Instead I want you, you yourself.
Your eyes stay motionless and false;
Your lies so real and thoughtful (and thoughtful),
And you speak into the accounting books of wind.

Oh, my eyes! My eyes and my desires! Oh, your appearance!
Do not blame the stars but us.
Him is indeed me, and all my eyes see do not add up, to form you.

Is it much to be you? That grand and perfect magic!
If someday our hands touch
Will we be able to hold on to all of that?
Will I be able to hold you? Will I be able to see you?
Have I told you, that my heart still hurts?
Or do you think it's your fault?

I plan to play again, look again, collapse.

1.
Her doctor told her she had the most beautiful uterus he'd ever seen.
His doctor told him he'd never seen sperm like this.
They're due to be in the same place for a few days next month.

Will I make introductions?

2.
Unfair and dear,
To whom do I share?
I'm just a recent iteration
Again looking out

3.
In Pompeii the hallowed diamonds speak,
Their silence sheer, our prattle weak.
Who can eat the thick of death;
Who can taste its vacant breath?

In death, in life, compact, adrift,
An awkward, tender, darkened gift.
In birth we're found; in death we're gone—
This ruthless kindness carries on

When death's discerned, remains ignite,
Illumine our eternal plight.
The future lies in common tongue,
Exhaled from our common lung.

1.
Ὁ αὐτῆς ἱατρὸς εἶρηκεν αὐτῇ ὡς μήτραν ἔχει τὴν καλλίστην ὣν ἐκεῖνος
ἑώρακεν.

Ὁ αὐτοῦ ἱατρὸς εἶρηκεν αὐτῷ ὡς ἐκεῖνος οὐδεπώποτε τοιοῦτον
σπέρμα ἑώρακοι.
Μέλλουσιν ἀμφοτέροι ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὐρεθῆναι ἡμέρας τινὰς μηνὸς
τοῦ ἐπιόντος.

Ἄραγε συστήσω τούτους ἀλλήλοις;

2.
Ἄδικός τε καὶ πεφιλημένη,
μετὰ τίνος ἑμαυτὸν μερίσωμαι;
οὐδὲν ἐγὼ εἰ μὴ οἶον νεαλῆς τις ἐπανάληψις
αὐθις ἔξω τὰ ὅμματα στρέφων.

3.
Ἐν πόλει Πομπηία φωνὴν ἀφιᾶσιν ἀδάμαντες οἱ ἱεροί.
Αὐτῶν ἡ σιωπὴ ἀμόλυντος, ἡμῶν δ' ὁ λῆρος ἀσθενής.
Τίς δύναται ἄν ἐσθίειν τὸν βρόχον τοῦ θανάτου;
Καὶ τίς δύναται ἄν γεύσασθαι πνοῶν αὐτοῦ ἀφράστων;

Ἐν τῷ θανάτῳ, ἐν τῇ ζωῇ, τρόπῳ συμπεπηγότε εἴτ' εἰκῇ,
δωρεὰ ἄτεχνος, ἀβρὴ, ἅμα καὶ ζοφερή.
Ἄραγ' ἐν βίῳ ἐσμέν; Ἀπολώλαμεν ἄραγ' ἐν θανάτῳ;—
Ἄτερμον τοῦτο παίγνιον οὐ παύει πᾶς τις πράττων.

Ὅτε ὁ θάνατος διακέκριται, τὰ λείψανα ἐμπίμπρυνται,
ἡμῶν δ' ἡ ἀἴδιος κατάστασις λαμπρύνεται.
Τὰ μέλλοντ' ἀνήκουσι γλώσση τινὶ κοινῇ
ἐκφωνουμένη πνεύμοσιν ἡμῶν πάντως κοινοῖς.

1.
Ὁ γιατρός της, της εἶπε πως ἔχει τὴν πιο ὁμορφή μήτρα που ἔχει δει
ποτέ.
Ὁ γιατρός του, του εἶπε πως δεν ἔχει ξαναδεῖ σπέρμα σαν κι αυτό.
Πρόκειται να βρεθοῦν στον ἴδιο τόπο για μερικές μέρες τον ἐπόμενο
μήνα.

Ἄραγε να τους συστήσω μεταξύ τους;

2.
Ἄδικη κι ἀγαπημένη
με ποιον να μοιραστώ;
Εἶμαι ἀπλῶς μια πρόσφατη ἐπανάληψη,
στρέφοντας ξανά το βλέμμα ἔξω.

3.
Στὴν Πομπηία ομιλοῦν διαμάντια ἀγιασμένα,
Ἡ σιωπὴ τους καθαρὴ, τὰ λόγια μας ἀποδυναμωμένα,
Ποιος μπορεῖ να τραφεῖ με θανάτου ἀγχος·
Ποιος μπορεῖ να γευτεῖ τῆς ἀνάσας του το ἀχθος;

Στο θάνατο, τῇ ζωῇ, ἐνωμένοι, μακρινοί,
Μια ἀβολὴ δωρεά, τρυφερὴ καὶ σκοτεινὴ.
Βρισκόμαστε στὴ ζωὴ· Χανόμαστε στὸ θάνατο—
Τὸ ἀδίστακτο παιχνίδι συνεχίζει ἀέναο

Ὅταν διακρίνεις τὸν θάνατο, τ' ἀπομεινάρια του ἀνάβουν,
Φωτίζουν ἀτέρμονα τις δοκιμασίες που μας περιβάλλουν.
Τὸ μέλλον ἀνήκει σε μιὰ γλώσσα κοινὴ
Που τὴν ἐκπνέουν πνεύμονες ὁμοιοί.

1.
Her doctor told her she's got the most beautiful uterus he had ever seen.
His doctor told him he has never seen sperm like this.
They are about to be at the same place for a few days next month.

Should I go ahead and introduce them?

2.
Unfair and beloved
With whom should I share?
I am just a recent repetition
Turning again my gaze outside.

3.
In Pompei the holy diamonds speak
Their silence is lucid, our words are weak
Who can be fed with the angst of death
Who can taste the deadly breath?

In death, in life, united, scattered,
An uneasy gift, tender and battered.
We are found in life, lost in death—
The ruthless game can never end

When death is clear, its remains are lit
They light away the turmoil we'll meet.
The future belongs to a language that's shared
Breathing through lungs, together, in pairs.

Here is we. I am me.
You something I can't quite see.
You see me we both have eyes
And something foils our replies.

Words make haste to do repair,
To broker something we could share,
As if behind this disbelief
There should reside a kind relief.

Yet I am something you are not;
Yes we are awfully polyglot.
Our panic starts to gain its pace,
Pinching fright from face to face.

There's a hand appealing things,
Sensing all it couldn't bring.
Here's your you, that living proof
Of a site of life aloof.

Seeing you seeing me,
Frustrating all we cannot be.
I'm seeing all and seeing none—
Seeing seeing is the right to run.

Ἐνταῦθα μὲν ἡμεῖς ἐσμέν, ἐνταῦθα δὲ καὶ γώ,
καὶ σὺ πράγμα' εἴ ὃ οὐ δύναμαι ἵνα καλῶς ὀρῶ.
Σὺ βλέπεις εἰς ἐμέ, κάμφοτεροι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀρῶμεν,
ἔστι δέ τι ἀναιροῦν πᾶν ὅ,τι ἂν ἡμεῖς ἀποκριθῶμεν.
Αἱ λέξεις ἐπισκευάσαι σπεύδουσιν,
καὶ οὗ ἂν κοινωνοῖμεν μεσιτεύουσιν,
ὥς εἰ κατόπισθεν ταύτης τῆς δυσπιστίας
μέλλει δοθῆναι ἡμῖν τις παραμυθία.

Ἐν σοὶ βιώω πρᾶγμα μὴ ὑπαρκτόν.
Ἄπαντες δὲ ἐσμέν πολύγλωσσοι—οὐχὶ φορικτόν;
Ὁ πανικός ἡμῶν εὐρίσκει αὐθις τὸν ἑαυτοῦ ρυθμὸν
ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐκάστου ἵχνη φόβου καταλιπών.
Ἐνταῦθα ἡ χεὶρ ἡ σὴ μανθάνειν βουλομένη
καὶ ὅσα οὐ δύναται ἐλθεῖν ταῦτα αἰσθανομένη.
Ἐκεῖ δὲ τὸ σὸν «σύ», ἀπόδειξις που ζῶσα
βιωτικῆς ὁδοῦ, ἥτις μακράν ἐστι τῶν ζωηφόρων ὅσα.

Ὅρῶ πρῶτον μὲν σέ, καὶ μὲ ἔπειτα ὀρῶ
καὶ ἀφανίζω παρευθὺς ὅ,τι μὴ εἰμὶ ἐγώ.
Ἐμβλέπων δέ τοι ἅπαντα, οὐδὲν θεῶμαι ὅμως
τὸ δὲ βλέψαι δρακεῖν φυγῆς ὑπάρχει νόμος.

Εδῶ εἵμαστε εμεῖς, ἐδῶ κι ἐγώ,
εσύ ένα πρᾶγμα που δεν μπορῶ καλὰ νὰ δῶ.
Με βλέπεις, καὶ οἱ δυο μας ἔχουμε οφθαλμούς
ὅμως ἀπαντάμε με ὁρους σκωπτικούς.

Οἱ λέξεις βιάζονται νὰ ἐπισκευάσουν
νὰ μεσολαβήσουν καὶ νὰ μας μοιράσουν,
λες καὶ πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴ δυσπιστία
θα μας προσφερθεῖ κάποια παραμυθία.

Εγώ εἰμαι, ἐντὸς τοῦ βίου σου, ένα ον ἀνύπαρκτο
Εἵμαστε ὅλοι μας πολύγλωσσοι—ὦ, τι φοικτό.
Ὁ πανικός βρίσκει ξανά τὸ δικό του ρυθμό
Κι ἀφήνει ἵχνη φόβου στοῦ καθενός το πρόσωπο.

Εδῶ τὸ χέρι σου ἐπιθυμεῖ νὰ μάθει,
νὰ διαισθανθεῖ ὅσα δεν μπορεῖ νὰ πλησιάσει.
Εκεῖ εἶναι τὸ «εσύ» σου, ἀπόδειξη φανερὴ
μιας ζωῆς που μακραίνει καὶ ευημερεῖ.

Βλέπω ἐσένα πρῶτα, μετὰ κοιτῶ ἐμένα
κι ἀφανίζω ὅσα ἀνάμεσά μας παν χαμένα.
Βλέπω τὰ πάντα κι ὅμως, εἰμαι τυφλός
το νὰ βλέπεις εἶναι τῆς ὁρασης τὸ τέλος.

Here we are, here is me,
You are something I cannot clearly see.
You see me, we both have eyes
We grow more bitter than we realise.

The words are in a hurry to repair
To intervene and make us share
As if, behind this disbelief
We'll be rewarded with relief.

I am an absence in your life, stupendous
We are all polyglot—that is horrendous.
Panic once again finds its pace
And traces fear in every face.

Here your hand desires to watch
And feel what it cannot approach.
Here is yourself, a proof, a sign
Of a life that's long and fine.

I look at you and then at me
I wipe out what cannot be.
Though I see all, still I am blind
My vision's end seems to unwind.

To digress, I take space and write the words to hide it.
To counter-obsolesce, I make words to cajole—
To speak, I speak a different time;
To speak, I spill a balm of rhyme,
That regards me not and would have me social—

Pretender to my better throne, that seat of all an unalone, my hand invites
me to look out, and think of people's kindness—
I write a kindness to myself: I write a dance; I write a place.
(Do words that chance dance with disgrace?)
Who might I greet; who is near?

I am here and gone is there and time will braid its laden hair,
Showering me with sudden blows, currents, siltings, boring shows.

Time sneezes, a fine itch, a thin letter to dismiss time:
I wish to be here very long until I know it can't belong;
I can be long, it never will, I write a letter better still—
Here it is, I do digress, my fate is ever as the rest.
The rest until the rest that comes, my grotto carriage castle slum:

The waking life is best admired from its preferred seat—
To begin, a vast and bitter paradise, a thought of all that can be.
In the end, the beyond-once-more, the cost of living, religion of the
impeccable moment redeemed to the great and fickle nonce.

The wait is off, the price is gained, there's little else to leave explained—
Cost is fill and time is shrill, while nothing musters what I will.

Μικρὸν παρεκβαίνων, ἑμαυτῷ χώρον λαμβάνω καὶ λέξεις γράφω
τοῦτον κρύπτων.
Βουλόμενος δ' ἀντιστρέφει πᾶν παλαιούμενον
λέξεις λαμβάνω ἵνα ταύτας κολακείαις ὑποποιήσωμαι—
Μέλλων οὖν λαλῆσαι ἐν ἐτέρῳ καιρῷ λαλῶ.
Μέλλων λαλῆσαι ῥυθμὸν βαλσάμῳ ἄρδω,
ὅπερ, καίτοι με οὐδαμῶς θιγγάνει, ὁμιλοῦντα τῷ κοινῷ καθίστησι.

Βελτίονός με δ' ἀξιοῦσα θρόνου, θώκου ἀνδρός μονωτάτου,
ἢ ἐμὴ χεὶρ καλεῖ με ἔξω βλέψαι,
ἵνα τὴν τῶν ἀνθρώπων χρηστότητα σκοπήσω.
Γράφω χρηστότητα ἑμαυτῷ γράφω χορόν, γράφω τόπον,
(Ἄραγ' αἱ λέξεις εἰκῇ χορεύουσιν ὁμοῦ τῷ ὄνειδι;)
Τίνα χαιρετίσω; Τίς ἐνταῦθα πάρεστιν;
Ἐγὼ ἐνταῦθα πάρειμι, τὸ τότε ἀπόλωλεν, ὁ δὲ χρόνος
τὴν ἑαυτοῦ πεφορτισμένην κόμην πλέξεται
ροαίων με βαρεῖαις πληγαῖς, γρόνθοις, ὕλιν, ἀηδέσι θεάμασι.

Ὁ χρόνος περνῖζεται ἐρεθιστικῶ τινι κνησμῷ καὶ λεπτοῖς γράμμασιν
ἀποπέμπει τὸν χρόνον.
Εὐχομαι ἐπὶ μακρὸν ἐνταῦθα μείναι, ἄχρις ὅτου γνῶσμαι μὴ με ἀνήκειν.
Τάχ' ἴσως χρονίσαιμι' ἂν, οὐδέποτε τοῦτο χρονιεῖ·
μέλλω γράψαι ἐπιστολὰς ἔτι βέλτιον.
Ἰδοὺ τοῦτο, ναὶ δὴ, παρεκβαίνω, ἔμοιγε πέπρωται ὃ καὶ τοῖς ἄλλοις,
ὃ λείπεται ἄχρις οὗ τὸ λοιπὸν ἦξει,
τοῦμὸν σπῆλαιον ἄμαξα, τοῦμὸν φρούριον καλύβη.

Ἡ δ' ἀφυπνιζομένη ζωὴ κράτιστ' ἐθαυμάσθη ἐκ τῆς ἐλομένης θέσεως.
Τὴν μὲν ἀρχήν, παράδεισος ἀχανὴς καὶ πικρός,
τὸ νοεῖν ἅπαντ' ἃ ἂν γένοιτο.
Τὸ δὲ τέλος, οὐδέν τι πάντως ἢ τὸ 'πέραν τοῦ ἔτι ἅπαξ',
τὸ τοῦ βίου τίμημα.
Ἡ τοῦ ἀμώμου καὶ ἀκαριαίου λογισμοῦ θρησκεία, ἣν αἰσθάνη
ἐξίλασκομένην τὸ μέγα καὶ ἄσημον μόνον τε καὶ ἴδιον.
Ἡ ἀναμονὴ ἐτελεύτησεν, ἡ τιμὴ ἐκερδάνθη, οὐδὲν δ' ἀπολέλειπται τοῦ
ἐξηγηθῆναι—
ἡ δαπάνη πλήρης, ὁ χρόνος ὀξύς, καὶ οὐκ ἔστιν ὃ συνάξει ἢ ἐγὼ
ἐπιθυμῶ.

Παρεκβαίνοντας, παίρνω χώρο καὶ γράφω λέξεις γιὰ νὰ το κρύψω.
Επειδὴ θέλω νὰ ἀντιστρέψω κάθε τι παλιό
παίρνω λέξεις γιὰ νὰ κολακεύσω—
Γιὰ νὰ μιλήσω, μιλῶ σὲ ἓνα χρόνο ἄλλο.
Γιὰ νὰ μιλήσω, ἀρδεύω βάλσαμο τὸν ρυθμό,
ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ με ἀγγίξει, στρέφει στο κοινὸ τὴν ομιλία μου.

Αξιώνω ἓναν θρόνο καλύτερο, ἓνα θώκο γιὰ ἓνα μόνο ἄνδρα,
τὸ χέρι μου με καλεῖ νὰ κοιτάξω ἔξω
καὶ νὰ σκεπτῶ τὴν καλοσύνη τῶν ἀνθρώπων.
Συγγράφω, με καλοσύνη, πρὸς τὸν ἑαυτό μου
συγγράφω ἓνα χορό, συγγράφω ἓνα τόπο.
(Ἄραγε οἱ λέξεις χορεύουν, τυχαία, με τὸ ὄνειδος;)
Ποιον νὰ χαιρετήσω; Ποιος εἶναι ἐδῶ;
Εγὼ εἶμαι ἐδῶ καὶ τὸ τότε χάθηκε καὶ ὁ χρόνος
θα πλέξει τὴ βαριά του κόμη,
λουζόντάς με, με ξαφνικά χτυπήματα, γροθιές, λάσπες, ἀηδιαστικά
θεάματα.

Ὁ χρόνος φταρνίζεται, με ἓνα κνησμὸ ἐρεθιστικὸ καὶ με λεπτά
γράμματα ἀποπέμπει τὸ χρόνο.
Εὐχομαι νὰ μείνω ἐδῶ γιὰ καιρὸ μέχρι νὰ καταλάβω πὼς ἐπαψα νὰ
ἀνῆκα ἐδῶ.
Να λοιπόν, που παρεκβαίνω, ἡ μοίρα μου κοινὴ με ὅλων τῶν υπόλοιπων,
καὶ τώρα μένει νὰ ἐρθεῖ, αὐτὸ που υπολείπεται,
ἡ καταφυγὴ καὶ ἄμαξά μου, τὸ κάστρο καὶ ἡ τρώγλη μου.

Μπορεῖς νὰ θαυμάσεις καλύτερα τὴν ζωὴ που ξυπνά ἀπὸ τὴ θέση που
προτιμάς.
Στὴν ἀρχή, ἓνας ἀχανὴς καὶ πικρὸς παράδεισος,
μια σκέψη γιὰ ὅσα μπορούσαν νὰ συμβοῦν.
Στὸ τέλος, τὸ πέραν τῆς μίας φορᾶς, τὸ κόστος τῆς ζωῆς,
ἡ θρησκεία τῆς ἀσπίλης καὶ ἀκαριαίας σκέψης,
τὴν ὁποία αἰσθάνεσαι νὰ ἐξιλεώνεται στο μέγιστο καὶ ἀσήμαντο,
στο ἀνεπανάληπτο.
Ἡ ἀναμονὴ τελείωσε, ἡ τιμὴ κερδήθηκε, τίποτα δὲν ἔμεινε νὰ ἐξηγηθεῖ—
Τὸ κόστος εἶναι γόμωση καὶ ὁ χρόνος ὀξύς, τίποτα δὲν ἐπιστρατεύει ὅ,τι
ἐπιθυμῶ ευθύς.

Digressing, I take up space
And write words to hide it.
I take up words for flattery
Because I want to reverse everything old—
To talk, I talk in another time.
To talk, I irrigate the balsam of rhythm,
That, without touching, channels my speech to the audience.

I demand a better throne, a stand for a man alone,
My hand calls for me to look outside
And think of people's kindness.
I write, with kindness, towards myself,
I compose a dance, I compose a place.
(Do words, by any chance, dance with infamy?)
Who should I say goodbye to? Who is here?

I am here and the past is lost and time
Will braid its heavy hair,
Showering me with sudden blows, punches, dirt, disgraceful spectacles.

Time sneezes, with a tickling feeling, and with thin letters pushes time away.
I hope to stay here long
Till I realise I no longer belong.
So now, I digress,
My fate no different than others,
And now what is left to come, is what is missing,
My hiding place and carriage, my castle and my slum.

The best way to admire life awaken, is from the spot you desire.
At first, a vast and bitter paradise,
A thought for all that could be.
In the end, what is further than once, the cost of life,
The religion of perfect and instant thought,
Which you feel redeemed in the grand and insignificant, the unrepeatable.

The waiting ended, the price is won, nothing left to be explained—
The cost is mad, time will stab, nothing brings forth what I demand.

Oh you know
It's us again
The people we could never be
The walk in the woods and the breach in the park
The calculus on the moon and the sunset over the supercilious

Lovers laugh
As lovers cry
As lovers wish
As love might die

The heart regales itself inconstantly, that is, all the time.
It was a mark upon us to live this way
Joining force and fostering kindness, in part, in full
—all a tremor of the will, tending to bottled imperative.
That's why it takes time to laugh

Laugh good
Laugh hard
Laugh love (away)
Conscious minds have no limits
Cautious hearts vanish as they rise

Beneath the blinkers
Under the hull
Over the entrance
Cut in two

Οἶδας, ὦ σύ,
ἡμᾶς αἰθις ὄντας
οἵτινες οὐδεποτ' ἂν δυναίμεθα γεγονέναι
περίπατόν τινα ἐν δρυμῷ
ἢ διάλειψιν ἐν ἀλσυλλίῳ
ἢ λογισμὸν ἐπὶ τῆς σελήνης
ἢ δύσιν ὑπὲρ ὑπερφιάλους.

Οἱ ἐρασταὶ γελῶσιν,
καθόσον οἱ ἐρασταὶ ὀλοφύρονται,
καθόσον οἱ ἐρασταὶ ἰμείρονται,
καθόσον ὁ ἔρωτας τελευτᾷ ἔνεστιν.

Ἡ καρδιά εὐτρεπτος εὐωχεῖται,
τὸν ἅπαντα ἤγουν χρόνον,
σημεῖον ἔφ' ἡμᾶς ἦν οὕτω τὸν βίον βιῶσαι,
δυνάμεις συνενοῦντας
καὶ τρεφομένους εὐγένειαν ἐν μέρει, ἐν ὅλῳ
—ἅπαν δὲ βούλησίς ἐστιν ἀσπαίρουσα,
κατατείνουσα πρὸς κανόνα οἷονεὶ κεκλειμένης φιάλης.

Τούτου δ' ἔνεκα μακροῦ χρόνου εἰς τὸ γελάσαι δεῖται
καλῶς γελάσαι,
σκληρῶς γελάσαι,
τὸν ἔρωτα (ἐκ)γελάσαι.

Ὁ ἐν ἐπιγνώσει νοῦς οὐκ εἴωθεν περικλείεσθαι,
ἢ δὲ φυλακτικὴ καρδιά ὑψουμένη ἠφάνισται
κάτωθεν παρωπίων,
ὑπὸ κελύφοις,
εἰσόδων ὑπεράνω,
διχοτομηθεῖσα.

Το γνωρίζεις, ἐσύ,
πὼς εἴμαστε πάλι εμεῖς
εκείνοι που ποτὲ δεν θα μπορούσαμε να εἴμαστε
κάποιος περίπατος σε δρυμὸ
ἢ το χάσμα στο πάγκο
ἢ ἡ σκέψη για τη σελήνη
ἢ ἡ δύση πάνω από τους υπερφιάλους.

Οι εραστές γελάνε,
καθώς οι εραστές κλαίνε,
καθώς οι εραστές εύχονται,
καθώς ο έρωτας μπορεί να πεθάνει.

Η καρδιά, ευμετάβλητη, ευωχεῖται
κάθε στιγμή του χρόνου
δίνοντάς μας το σημάδι να ζήσουμε μ' αυτόν τον τρόπο τη ζωή,
ενώνοντας τις δυνάμεις
και λαμβάνοντας, τροφή, την ευγένεια, κατά μέρος, στο σύνολο
—κάθε σκέψη τρέμει,
και τείνει να περιοριστεί, σε σχήμα κλειστής φιάλης.

Γι' αυτό, χρειάζεται χρόνος για να γελάσεις
να γελάσεις καλά
να γελάσεις σκληρά
τον έρωτα να (ξε)γελάσεις

Ο γνωστικός νους πουθενά δεν περιορίζεται
η καρδιά που προφυλάσσεται αφανίζεται κατ' ύψος
κάτω από τις παρωπίδες
κάτω από κελύφη
πάνω από τις εισόδους
κομμένη στα δυο

You know,
It is us again
The ones that could never be
Some walk in the woods
Or a chasm in the park
Or the thought about the moon
Or the dawn over the conceited.

Lovers laugh,
While lovers cry,
While lovers wish,
While love might die.

The heart, fickle, rejoys
Every instant of the time
Giving us the sign to lead life that way,
Unifying powers
And nurtured by kindness, in part, fully
—Every thought trembles
And tends to become confined, bottled up.

That's why, it takes time to laugh
Laugh good
Laugh hard
Bluff love

The sensible mind knows no limits
The cautious heart vanishes at height
Under the blinders
Under the shells
Over the entrances
Cut in two

And wouldn't you know it, I feel as I should

Οὐχ ὀρᾷς; ἔμοι θυμὸς ὥς πρέπει ἐφίεται

Κοίτα να δεις, η ψυχή μου στοχεύει ὅπως πρέπει

Wouldn't you know it, my soul aims as it should

DARREN BADER

RADIO ATHÈNES

ISBN 9786188212701